

влявани; — насилственното-то зиманіе или краденіе-то священны-тъ вѣщи и таковы-тъ, кои-то макаръ и да не сж освященни, а принадлежатъ на църквѣ-тѣ; и особенно — злоупотрѣбленіе-то на таинства-та и симонія-та.

Колко-то е по-достойна коя-да-была-вещь, толко повече ся за-прещава злоупотрѣбленіе-то и пренебреженіе-то нейно; особенно не-трѣбѣ да доускамы святотатственно-то употребленіе на най-святы-тъ таинства Новозавѣтны. Такво злоупотрѣбленіе може да стане отъ странѣ на служителъ Таинства-та, така и отъ странѣ на приймаѣ-щы-тъ гы. Служитель-тъ Таинства-та тогава бива виновенъ, когато той гы извърши въ състояніе на смъртенъ грѣхъ безъ да очисти се-бе-си чрѣзъ покаяніе-то, или когато преподаде тѣя таинства на не-достоини; понеже поврѣгава драгоцѣнны-тъ бисери предъ свиніями (Мат. 7. 6). Подобно става виновенъ въ святотатство-то и тоя, кой-то е извършилъ таинство-то не по чина църковенъ, или е употребилъ за него не това вещество, кое-то ся изискува. А приймаѣщы-тъ таин-ства-та ставатъ виновати въ грѣха на святотатство-то когато гы при-иматъ недостойно, или чрѣзъ измамж. Слѣдователно не трѣбѣ да ся изискува чрѣзмѣрна строгость въ преподаваніе-то и приманіе-то та-инства-та; зачото другояче нишой не бы дързалъ да пристѣпни къмъ таинства-та, а особно къмъ покаяніе-то и причащеніе-то. Колко-то и да ся святи таинства-та, иъ тѣ сж установени отъ Христа за спасе-ніе на немощны-тъ и грѣшны-тъ хора.

Между всечки-тъ видове на святотатство-то особенно голѣмо е и това, кое-то става противъ Иисуса Христа въ время — когато ся извършва таинство-то на причащеніе-то. Понеже въ това таинство пришествува Самъ Христосъ по безконечнѣ-тѣ Си любовь; то всяко злоупотрѣбленіе въ таинство-то е страшенъ грѣхъ. И много часто ся прави такво святотатство чрѣзъ недостойно-то извършваніе и приманіе таинство-то. Спорѣдъ-това ные всякога трѣбѣ да поминимъ думы-тъ на Апостола Павла въ 1. Ко. 11. 27 и пр. Има примѣри още на по-важно злоупотрѣбленіе, когато разбойници влизатъ въ храмове и потѣжкуютъ святыи-тъ дары, что ся находятъ въ тѣхъ и пр.

§ 170. г) Симонія-та.

Къмъ святотатство-то може да ся отнесе и симонія-та, коя-то е получила име-то си отъ Симона вѣлхва (Дѣян. 8. 18 и пр.): Симонія е условено намѣреніе за временнѣ цѣнѣ да ся купи или продаде иѣчто духовно или сѣдинено съ духовно-то. Тяжестъ-та на тоя грѣхъ-еѣстот въ това, гдѣто духовны-тъ вещи ся оцѣняватъ съ земны-тъ, и прави ся гнусна търговія съ дарове-тъ на благодать-тѣ, съ духов-ны-тъ и священны вещи. Спорѣдъ-това Св. Църква опредѣлила: 1) поставляющи-тъ и поставени-тъ за дарове, равно и поерѣдствуѣщи въ това дѣло, да низвѣртва отъ стѣпени-тъ и длѣжности-тъ, а мѣр-скы-тъ и монахи-тъ да предава на *анаѣма* (Апос. прав. 29. четв. Всел. Соб. 2; Мест. 22; Седем: 5. 17). А да земе за рукоположеніе когато да было — все равно (Вас. Вел. 90). 2) Кой-то отъ Епископы-тъ или пресвитеры-тъ поиска за преподаваніе-то Свято-то Причащеніе нары или друго иѣщо, той трѣбѣ да бжде извѣрженъ (Шее. Вс. Соб. 23).

3) Кой-то приима за нары въ монашество, той така трѣбѣ да бжде извѣрженъ (Седм. Вс. Соб. 19).